

Aigua que es fa temps, metàfora, símbol, poema...

ASSUM GUARDIOLA

Aquest és l'últim vers que tanca el darrer poema del recull *Gota a gota*, Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2013. És el vers que clou el poemari i el que resumeix la voluntat poètica de l'escriptor: 45 poemes escrits sota l'empara del camp semàntic de l'aigua, estructurats segons el seu símbol i frenats per dues rescloses que n'expandeixen els significats cap a nous viarans. Així, gota a gota, cau el sentit de la vida, de manera erràtica i sense rumb, tal com ens explicita el mateix autor a les notes finals: «El símbol de l'aigua en constitueix l'eix temàtic, sense buscar-hi cap coherència (filosòfica, cultural...) que n'unifiqués el resultat; ans al contrari, la voluntat d'aquest viatge ha estat l'afany de recollir tot allò que aquest símbol m'anava suggerint».

L'impuls poètic, per altra banda, que propicia la reflexió i marca el to

dels poemes, neix del vers que el poeta manlleva a Salvador Espriu i que obre el poemari: «Diré del vell foc i de l'aigua». L'aigua i el foc com un joc de contraris, dins aquest món orgànic dels quatre elements, recorren al llarg dels versos i molt present al poema «El pas de l'aigua...»: «Foc / que el vent empeny / més enllà de l'horitzó de cendres, / el pas de l'aigua ofega els dies».

I així el poeta va combinant poemes més narratius, que flueixen com el curs d'aquesta aigua omnipresent, i poemes més simbòlics que estrañen el llenguatge a la recerca de noves connotacions de significat.

La gràcia i la raó de ser del poemari és el fet que hem apuntat al principi: la falta d'estructura, perquè... com pots estructurar la vida? La vida és els quatre elements que la constitueixen: aigua, foc, terra i aire, com el poeta manifesta molt explícitament al poema «Prop de l'aigua»: «Prop del foc i de l'aigua i de la terra / envoltats pel vent / prop del foc / ran de la mar on creix la terra...». L'aigua és vida, però també és un desert aquàtic. Sovint, però, «la vida s'assembla a la història dels arbres / que, obstinats i incansables, arrelen i busquen les capes freàtiques, / els aqüífers secrets que esquerden les roques».

guanyat la confiança del pacient, Prat acabaria bregant amb altres tasques, com fer de mitjancer perquè Dalí acceptés rebre les visites d'alguna celebritat. També aprofitaria algun viatge a França per complir encàrrecs dalinians, com recollir una terrina d'ous de cargol, a la xarcuteria Chez Fauçon, o trobar informacions d'un bàlsam a la catedral de Reims.

Malgrat tot, el llibre no ofereix grans revelacions sobre els últims anys

SALA-VALLDAURA, Josep M.

Gota a gota

Edicions Proa, Els llibres de l'Óssa Menor, núm. 341. Barcelona, 2014. 86 p

A la part titulada «2», el poeta canvia momentàniament d'escenari per mostrar-nos paisatges urbans desencisats, potser perquè, com versifica al poema «Agnosticisme», «Els somnis aterren sempre, / perquè els éssers humans són fets de terra / i a la terra tornen». La terra, física i simbòlica, doncs, guanya protagonisme en aquesta part del poemari i culmina amb el poema «Els cucs de terra», que el poeta es mira com creu que el mira Déu. Joc de miralls abans de tornar als escenaris aqüífers, a l'última resclosa que el condueix, riu avall, cap al final.

L'aigua és temps, és metàfora i és símbol.

del pintor. Les anècdotes, els acudits o les declaracions que se li atribueixen són poc substancials. Dalí presumeix —i això crida l'atenció— de converses amb Albert Einstein i d'una bona amistat amb Marilyn Monroe.

Però, en el món dalinià, moltes dades inversemblants acaben remetent a un fons de veritat. I el fotògraf Philippe Halsman podria haver estat un bon nexa entre el científic, l'actriu i el geni figuerenc.

PRAT DE LOS MOZOS, Joan MORENO, Dídac

Calli i treballi. Recuperant Dalí

Edicions Cal·lígraf. Figueres, 2014. 206 p